

อนุสาสนีปาฏิหาริย์แห่งองค์พ่อแม่ครูอาจารย์

หลวงพ่อกัณหา สุขกาโม

วัดป่าทรัพย์ทวีธรรมาราม ตำบลวังหมี่ อำเภอน้ำเขียว จ.นครราชสีมา

วันนี้เป็นเวลา ๘ แปนนาฬิกาของวันเสาร์ที่ ๑๐ พฤษภาคม เป็นเดือนวิสาขบูชา
ของศาสนาพุทธ วันพรุ่งนี้เป็นวันวิสาขบูชา ปีพุทธศักราช ๒๕๖๘

ศาสนาคริสต์ตั้งศักราชหลังศาสนาพุทธ ๕๔๓ ปี ศาสนาคริสต์ศักราช ๒๐๒๕

ศาสนาอิสลามตั้งศักราชหลังพระพุทธศาสนา ๑๑๒๒ ปี ศาสนาอิสลาม
ศักราช ๑๔๔๖

ศาสนาพุทธได้ต่อยอดมาจากศาสนาพราหมณ์ด้วยการสร้างบารมี สร้างความดี
ประกอบด้วยปัญญา เอาปัญญากับความดีไปพร้อม ๆ กัน เพื่อให้เป็นบริสุทธิคุณ
เป็นมรรคเป็นอริยมรรคทั้งกายวาจาใจกิริยามารยาทและอาชีพ เป็นบริสุทธิคุณ

หลักการของพระศาสนาทุก ๆ พระศาสนาก็ใช้หลักการเดียวกัน จะต่างกัน
ก็เพียงแต่ชื่อ เป็นความรู้ความเข้าใจ ไม่ใช่ความจำ เป็นความรู้เป็นความเข้าใจ

ความรู้ความเข้าใจเป็นหลักการเป็นอุดมการณ์แล้วก็เป็นอุดมธรรม เพื่อให้กาย
วาจาใจกิริยามารยาทอาชีพเป็นบริสุทธิคุณ เป็นมรรคเป็นอริยมรรคทั้งกายทั้งวาจา
ทั้งกิริยามารยาททั้งอาชีพเป็นอริยมรรค

ทุก ๆ ศาสนาก็ใช้หลักการเดียวกัน แตกต่างกันเพียงสมมติ พระศาสนานะ
คือบริสุทธิคุณ ผู้ที่นับถือศาสนาทั้งหลายให้พากันเข้าใจ ผู้ที่นับถือศาสนาทั้งหลาย
จะไม่ได้เอาพระศาสนานั้นทะเลาะกัน ที่ว่าเราดีกว่าเค้าเก่งกว่าเค้าถูกต้องกว่าเค้า
พระศาสนาต้องไม่มีเค้าไม่มีเรา มีแต่ธรรมมีแต่สภาวะธรรม

เราทุกคนเกิดมาเป็นมนุษย์อายุขัยของมนุษย์อยู่ได้ร่วม ๆ ศตวรรษหนึ่งนะ ศตวรรษหนึ่งคือร้อยปี มนุษย์เราต้องเอาธรรมนำชีวิตไม่ให้ใครทำอะไรตามใจตามอัธยาศัย ต้องเอาธรรมนำชีวิต

มนุษย์เราจะเอาความรู้สึกไม่ได้ ต้องเอาธรรมนำชีวิตเอาธรรมนำชีวิตรวมทั้งหลายจะได้เข้าถึงความพอเพียงเพียงพอ เพราะธรรมชาติเป็นประภัสสรทุกอย่างก็เป็นประภัสสร เป็นใหญ่ของสิ่งเหล่านั้น ความเกิดก็เป็นใหญ่ของความเกิด ถ้ามีเหตุมีปัจจัยก็ต้องเป็นใหญ่ของความเกิด ความแก่ ความเจ็บ ความตาย ความพลัดพรากก็เป็นใหญ่ในสิ่งนั้น ๆ เป็นประภัสสรอย่างนั้น

เราทั้งหลายต้องรู้ต้องเข้าใจในความเป็นประภัสสร มันมีความพอเพียงเพียงพอ มันมีความพอดี อยากให้มันมากมันก็ไม่มาก อยากให้มันน้อยมันก็ไม่น้อย มันเป็นธรรมเป็นสภาวะธรรมเป็นประภัสสรนะ

เรารู้จักพระศาสนาด้วยปัญญา เราจะได้ก้าวไปด้วยความรู้ความเข้าใจ ไม่เอาความรู้สึกนำชีวิต เอาธรรมนำชีวิต เข้าสู่ภาคประพจน์ภาคปฏิบัติ ทุกอย่างนั้นคือเหตุคือปัจจัย

การประพจน์การปฏิบัติของเรา เราต้องมีปัญญาสัมมาทิฐิ รู้เข้าใจจะได้หยุด เราจะได้ยกเลิกสัญชาตญาณที่มันเป็นความรู้สึกที่มันเป็นนิติบุคคลตัวตนที่มีความสำคัญมันหมายความว่าเราเป็นผู้หญิงผู้ชาย เป็นคนหนุ่มคนสาว คนเฒ่าคนแก่ คนชรา คนตายคนพลัดพราก ไม่สำคัญมันหมายถึงในเชื้อชาติวงศ์ตระกูล เพราะทุกอย่างนั้นมันคือเหตุคือปัจจัย มันเป็นกระบวนการของเหตุของปัจจัย มันเป็นกระบวนการปฏิจจนุปบาท

ปฏิจจนุปบาทนี่คือเหตุคือปัจจัย ภาษาบาลีเค้าเรียกว่าปฏิจจนุปบาท เพราะสิ่งนี้มีสิ่งต่อไปมันถึงมี เมื่อเรามีตาถึงมีรูป เรามีหูถึงมีเสียง เรามีจมูกถึงมีกลิ่น เรามีลิ้นถึงมีรส เรามีกายถึงมีผัสสะ เรามีใจถึงมีวาระจิตใจ

เราทั้งหลายต้องรู้ต้องเข้าใจ เข้าใจเรื่องธาตุทั้ง ๔ ชั้นทั้ง ๕ आयตนะทั้ง ๖ ภายในของเรา ๖ ภายนอกก็ ๖ รวมกันทั้งภายนอกภายในเป็นอายตนะ ๑๒ มันเป็นกระบวนการของปฏิจจสมุปบาทนะ

ให้เรารู้ให้เราเข้าใจ เราทั้งหลายจะได้รู้เหตุรู้ปัจจัย สมมติต่าง ๆ ในโลกนี้มีตั้งหลายล้านสมมติ ชี้ให้เห็นแง่มุมทั้งผิดทั้งถูกทั้งดีทั้งชั่ว ไม่ผิดไม่ถูกไม่ดีไม่ชั่ว เพื่อให้เราเข้าใจในการประพบัติการปฏิบัติ

เราทั้งหลายจะได้เอาธรรมนุญนำชีวิต เอาธรรมนำชีวิต ไม่เอาความรู้สึกนำชีวิต เพื่อจะได้เป็นศีลเป็นสมาธิเป็นปัญญา มนุษย์เราถึงเอาความรู้สึกนำชีวิตไม่ได้ ต้องเอาธรรมนำชีวิตเอาธรรมนุญนำชีวิต ถึงต้องสมบูรณ์ทุกแง่ทุกมุมในการประพบัติการปฏิบัติ ด้วยความรู้ความเข้าใจในการประพบัติการปฏิบัติ

เราทั้งหลายจะไม่ได้ไปตามสิ่งแวดล้อม จะไม่ได้ไปตามผัสสะ จะได้หยุดผัสสะ ด้วยความรู้ความเข้าใจ มีปิติมีความสุขในการประพบัติการปฏิบัติ

ปัจจุบันนี้เป็นวาระสำคัญ เป็นวาระแห่งชาติของการประพบัติการปฏิบัติ ปัจจุบันเป็นวาระสำคัญทั้งกายวาจาใจกิริยามารยาททั้งอาชีพ เราต้องรู้เข้าใจ เรื่องกระบวนการของการเกิดและการหยุดเกิด

เราทั้งหลายต้องรู้กระบวนการอย่างนี้แหละ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านบอกว่าต้องรู้ร้อยสัจสี่ต้องรู้ความจริงอย่างนี้ เราทุกคนถึงเป็นผู้มีศีล มีสมาธิ มีปัญญา มีธรรมมีธรรมนุญ

เราทั้งหลายจะได้เอาธรรมนำชีวิตเอาธรรมนุญนำชีวิต เพราะผัสสะของเรามีผัสสะแต่ละอย่าง เรารู้เราเข้าใจเราก็ไม่ไปตามผัสสะ ด้วยความรู้ความเข้าใจ เราไม่ไปตามผัสสะ เอาธรรมนำชีวิตเรียกว่าบรรลุธรรมนะ

ถ้าเราเอาความรู้สึกนำชีวิตเราก็ไม่ได้บรรลุธรรมมันบรรลุตัวตนนะ ไม่ได้เอาปัญญาสัมมาทิฐินำชีวิต เอาโมหะเอาความหลงนำชีวิต ที่กำลังพูดในสังคมในประเทศว่าสายมู สายหลง สายไสยศาสตร์

เราทั้งหลายเมื่อยังเด็กอยู่ในท้องอยู่ในครรภ์ อาศัยบิดามารดาเมื่อเติบโตมาก็อาศัยความรู้ความเข้าใจจากการเรียนการศึกษา มนุษย์เราถึงมีการเรียนการศึกษาทั้งกายวาจาใจกิริยามารยาททั้งอาชีพ

มนุษย์เราจะมีการเรียนการศึกษาเป็นหลักการอุดมการณ์อุดมธรรมทั้งหมด ๑๘ ศาสตร์ เบื้องต้น ๑๘ ศาสตร์นะ ถ้าอย่างกลาง ๓๖ อย่างสูงสุด ๕๔ ถึงมีบารมี ๑๐ ทัศ เบื้องต้น ๒๐ ทัศท่ามกลาง ๓๐ ทัศสูงสุด คำว่าทัศนี้คือบรรทัดฐานคือมาตรฐาน เค้ามี่เครื่องวัด วัดระยะยาว วัดน้ำหนัก ที่เราไปซื้อสายวัดหรือว่าตลับเมตรวัดนะ หรือว่าตราชั่งน้ำหนัก เพื่อเข้าสู่มาตรฐานเข้าสู่ความพอเพียงเพียงพอเข้าสู่ความพอดี ความสงบกับปัญญามันถึงไปพร้อม ๆ กัน เราจะไปทำอะไรตามความรู้สึกไม่ได้ ต้องเอาธรรมนำชีวิตเอาธรรมนุญนำชีวิต เพราะไม่มีใครเหนือกรรม เหนือกฎแห่งกรรม เหนือผลของกรรม

เราทั้งหลายต้องรู้เข้าใจจะไม่ได้เอาความรู้สึกนำชีวิต ไม่ได้เอาความหลงนำชีวิต เราต้องรู้เข้าใจว่าการกระทำอะไรตามความรู้สึกมันจะไม่ใช่ความสุขความดับทุกข์ ทำอะไรตามความรู้สึกตามความไม่ถูกต้องมันเป็นทุกข์เป็นความหลงมันเป็นสายมู สายหลงสายมิดนะ เป็นไสยศาสตร์ มันเป็นอวิชชาเป็นความหลง

เราทั้งหลายต้องรู้เข้าใจ ถึงได้มีการเรียนการศึกษา ทุกวันนี้ก็ยังมี การเรียน การศึกษา การค้นคว้าก็เพื่อเหตุเพื่อปัจจัย

ให้เข้าใจเรื่องการเรียนการศึกษา ด้วยการเรียนการศึกษาเพื่อรู้เข้าใจ ไม่ใช่การเรียนการศึกษานั้นเพื่อไปเอาความรู้สึกนำชีวิต เพื่อเอาตัวตนนำชีวิต

การศึกษานั้นต้องเอาธรรมนำชีวิตเอาธรรมนำชีวิต การทำงานก็เช่นเดียวกัน เราต้องเอาธรรมนำชีวิต ต้องเอาธรรมนำชีวิต การที่เราได้เรียนรู้เข้าใจ ที่เอามาประใช้ในการประพฤติปฏิบัติ ได้มีตราซึ่งได้มีเครื่องหมายมาตรฐานให้เรารู้เข้าใจ เพื่อเข้าถึงความพอเพียงเพียงพอ เข้าถึงความพอดี เพราะความพอดีมันเป็นสิ่งที่มีอยู่ มันเป็นความสมดุล รายรับก็สมบูรณ์ รายจ่ายก็สมบูรณ์มันเป็นความพอดี ความรู้ความเข้าใจอย่างนี้เรียกว่ารู้ทุกข์ รู้เหตุเกิดทุกข์ รู้ข้อปฏิบัติให้ถึงความดับทุกข์ มันเป็นการรู้ร้อยสัจสีนะ

มนุษย์เราทั้งหลายถึงพากันรู้เข้าใจ ไม่ได้ไปเน้นที่ใครหรอก เน้นที่ตัวเรานี่แหละ ทำความรู้ให้สมบูรณ์ด้วยความรู้ความเข้าใจเราไม่ได้ไปเน้นที่คนอื่นแก้ไขที่คนอื่น เพราะปัญหาต่าง ๆ นั้นมันอยู่ที่เรา ถ้าเราไปแก้คนอื่นมันไม่ถูกต้อง คนอื่นก็เป็นเรื่องของเค้าให้เค้าแก้ของเค้า

เราได้รับตำแหน่งหน้าที่ ตำแหน่งก็คือเราได้รับทางตาทางหูจมูกลิ้นกายใจ เราก็อำหน้าที่ของเราเพื่อรายรับรายจ่ายทางตาหูจมูกลิ้นกายใจ เน้นที่ปัจจุบันปัจจุบันเป็นรายรับรายจ่ายต้องรู้เข้าใจ

เราทั้งหลายต้องบริโภคทุกอย่างด้วยความรู้ความเข้าใจที่เป็นศีลสมาธิปัญญา เป็นบริสุทธิคุณทั้งกายวาจาภิรียมารยาทอาชีวะ เราทั้งหลายต้องเข้าใจอย่างนี้ อย่างนี้เรียกว่าความดีบารมีที่ประกอบด้วยปัญญา เป็นศีลเป็นสมาธิเป็นปัญญา

ทุก ๆ ศาสนาก็ใช้หลักการเดียวกันนี้แหละ

ผู้ถือศาสนาทั้งหลายอย่าไปทะเลาะกัน ต้องเข้าใจเรื่องพระศาสนา ศาสนานี้แหละเป็นปัญญาสัมมาทิฐิ ยกเลิกความรู้สึก เอาธรรมนำชีวิต เราทั้งหลายถึงจะเป็นผู้มีศีลมีสมาธิมีปัญญา

ถ้าเราเอาความรู้สึกนำชีวิตเอาธรรมนำชีวิตทุกคนคือผู้ไม่มีศีล ไม่มีสมาธิ ไม่มีปัญญา

ให้รู้ความหมายนะ ความหมายของกฎหมายบ้านเมือง กฎของธรรมนูญนะ ให้รู้เข้าใจ เราจะได้เอาความรู้สึกนำชีวิต เราต้องเอาธรรมนูญนำชีวิต

ความอร่อยในความหลงของเราทุกคนมันมากนะ มันทำให้เราหลงเพลิดเพลิด ตั้งอยู่ในความประมาท เราอย่าไปคิดว่าไม่เป็นไร ๆ ความคิดอย่างนี้คือ ความต่างพริ้วของศีลของสมาธิของปัญญา เพราะเราเอาความหลงนำชีวิต เอาความรู้สึกนำชีวิต เราตั้งอยู่ในความประมาทนะ

เราทั้งหลายต้องเห็นภัยในวิฆฏสงสารด้วยความรู้ความเข้าใจเราทั้งหลาย อย่าไปประมาท ต้องรู้ข้อวัตรข้อปฏิบัติของตัวเองอย่าประมาท ต้องเอาธรรมนูญนำชีวิต เอาธรรมนูญนำชีวิต

เราอย่าไปประมาท พุดถึงความอร่อยไม่จบ รูปก็ไม่จบ เสียงก็ไม่จบ กลิ่นก็ไม่จบ รสก็ไม่จบ โผฏฐัพพะธรรมารมณ์มันไม่จบ เพราะอันนี้มันมีอยู่ประจำโลก คำเรียกว่า โลกธรรมนะ

เราอย่าเอาความรู้สึกนำชีวิต อย่าเอาโลกธรรมนำชีวิตต้องเอาธรรมนูญนำชีวิต เราทั้งหลายต้องใจเข้มแข็งนะ เราทั้งหลายต้องรู้จักเห็นภัยในวิฆฏสงสาร

ให้ทบทวนชีวิตให้ดี ๆ เราอย่าไปคิดว่าถ้าเรายกเลิกความรู้สึกที่เป็นเค้าเป็นเรา เราจะมีความสุขได้อย่างไร ความสุขจากความหลงมันไม่ถูกต้อง มันเป็นวิฆฏสงสาร มันเป็นวงกลมมันหมุนรอบตัวเอง โลกนี้มันหมุนรอบตัวเอง มันวนอยู่กับความหลง ความหลงนี้เค้าถึงเรียกว่าไม่ใช่มนุษย์ เค้าถึงเรียกว่าคน คำว่าคนนี่หมายถึงตัวตน หมายถึงความหลงนะ

ที่เรามองไปเห็นด้วยตาฟังด้วยหูนี้ เราก็เห็นว่านิติบุคคลตัวตนเป็นอย่างนี้แหละ ถ้าเราเอาความรู้สึกอย่างนี้ เราทั้งหลายก็อยู่ในความหลงนะเป็นได้แต่เพียงคน ชีวิตของเราย่ำต๊อกในความเป็นคนในความหลงนะ

ภพภูมิอยู่ในส่วนมนุษย์ของเรา เราต้องรู้เข้าใจ ตาหูจมูกลิ้นกายใจมันจะมีภพภูมิ อยู่ในความไม่รู้ความไม่เข้าใจมีทั้งหมด ๓๑ ภพภูมินะ

เราต้องรู้เข้าใจ เราทั้งหลายถึงจะไม่ได้เอาความรู้สึคนำชีวิตไม่ได้เอาความหลง นำชีวิต เอาธรรมบุญนำชีวิต เราทั้งหลายต้องเห็นภัยในวิภวสงสาร อย่าไปเพลิดเพลิด ในความอ้อยอิ่งความเชบความล่าความนัวความหอย เราทั้งหลายต้องรู้เข้าใจ

ที่เค้าไปถามองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่าอะไรเป็นเครื่องทำให้เนิ่นช้า บางคนก็ได้บรรลุธรรมช้าบางคนก็ได้บรรลุธรรมเร็ว องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านบอกว่าความหลงความเพลิดเพลิดทำให้เราเนิ่นช้า ทำให้เราช้านาน เพราะไม่เห็น ความสำคัญในปัจจุบัน ไม่เห็นวาระสำคัญในกาประพฤติกการปฏิบัติ เพลิดเพลิด ประมาททำให้เสียกาลเสียเวลา ไม่รู้จักการไม่รู้จักเวลาไม่รู้จักการประพฤติกการปฏิบัติ ทำให้เราเนิ่นช้า เสียเวลา เสียทรัพยากร เพราะความหลงความเพลิดเพลิดนะ

เราทั้งหลายต้องรู้คุณรู้ประโยชน์ที่เราทุกคนเป็นผู้ที่ประเสริฐ ต้องเอาธรรม นำชีวิต เอาธรรมบุญนำชีวิต พวกเขามีปติมีสุขมีเอกัคคตาแน่นที่ในการประพฤติกการปฏิบัติเพื่อเป็นธรรมเป็นปัจจุบัน จะไม่ได้ตั้งอยู่ในความหลงเพลิดเพลิดประมาท เพราะความสุขมันสุดสองอย่างนะ

เราเอาความหลงเป็นที่ตั้งมันก็มีมีความสุขแต่ความสุขนั้นมันเวียนว่ายตายเกิด เรามีความสุขในการเอาธรรมนำชีวิตมันหยุดความเกิดนะ

เรารู้เข้าใจ เราพัฒนาไปทางสายกลาง พัฒนาวิทยาศาสตร์พัฒนาใจไปพร้อม ๆ กัน เพื่อให้เป็นทางสายกลาง

อริยมรรคมีองค์แปดที่ทุก ๆ ศาสนาต้องรู้เข้าใจ เปรียบเสมือนต้นไม้ต้นหนึ่ง ต้นไม้ที่เรามองเห็นด้วยตา ต้นไม้ต้องได้อาหารมาจากทุกทิศทุกทางของต้นไม้ เราอย่าไปคิดว่าต้นไม้มันได้อาหารมาจากรากอย่างเดียว จริงอยู่ มันได้มาจากราก

แต่มันต้องได้มาจากทางกิ่งทางก้านทางใบทางสาขาทางยอดตลอดปริมณฑล ทั้งแสงแดดอากาศออกซิเจน มันต้องได้ทุกทิศทุกทางด้วยความรู้ความเข้าใจ

ความรู้ความเข้าใจถึงเป็นอริยมรรค เน้นที่ปัจจุบันที่มันผัสสะทางตาหูจมูกลิ้น กายใจ มันเป็นความรู้คู่กับการประพฤติกการปฏิบัติ เราจะได้เข้าใจเหมือนแต่ก่อน มันเป็นความสงบจากสิ่งที่มีอยู่ ความสงบจากสิ่งที่ไม่ได้อยู่หรือว่าการกดขี่ด้วยสมาธิ อย่างนี้ มันก็เป็นเบื้องต้น

ให้เราเข้าใจ การพัฒนาของศาสนานี้เค้าให้พัฒนาให้ว่างจากสิ่งที่มีอยู่ ตามีอยู่ รูปก็มีอยู่ หูมีอยู่เสียงก็มีอยู่ จมูกมีอยู่กลิ่นก็มีอยู่ ลิ้นมีอยู่รสก็มีอยู่ มีกายก็มีสัมผัส ให้เราเข้าใจในการประพฤติกการปฏิบัติ ถ้าไม่อย่างนั้นเราก็จะไปแก้ที่ปลายเหตุ เราไปแก้ที่ปลายเหตุเดี๋ยวมันจะพังทลายเหมือนตึก สตง.นะ

ตึก สตง.นะอยู่ที่ประเทศไทยอยู่ที่เมืองไทยกรุงเทพมหานคร กรุงเทพมหานคร เป็นศูนย์กลางของการบริหารประเทศจึงได้มีตึก สตง. เราต้องมองอย่างนี้ เอาตัวตนเป็นที่ตั้งมันก็ต้องพังทลายเหมือนตึก สตง. เอาความรู้สึก เอาความชอบ ไม่ชอบนำชีวิตมันก็ต้องพังทลายเหมือนตึก สตง.

ให้พวกเราทั้งหลายรู้เข้าใจ ถ้าไม่รู้เข้าใจมันจะตกต่ำตกไปในที่ชั่วมันเป็นอบายมุข อบายภูมิมันจะวกลงอยู่กับความหลงวกลงอยู่กับภพภูมิ ๓๑ ภพภูมิ

เราทั้งหลายต้องเอาธรรมนำชีวิต เราจะได้ไม่ได้ไม่พังทลายเหมือนตึก เราไปแก้ภายนอกพัฒนาแต่วิทยาศาสตร์นะ วิทยาศาสตร์ก็ต้องพัฒนา เพราะมันเป็น เหตุผล กายวาจาใจก็ต้องพัฒนาไปพร้อม ๆ กัน มันเป็นการพัฒนาอริยมรรค ให้ครบสมบูรณ์ทุกแง่ทุกมุมทั้งอรรถะทั้งพยัญชนะ

ตึกต่าง ๆ อยู่ในกรุงเทพมหานครมีมากมายสูงกว่าใหญ่กว่าทั้งหลายสิบตึก เค้าไม่พัง เพราะความแข็งแรงเพียงพอพอเพียง

แผ่นดินไหวอยู่ตั้งไกลที่มันทะเลย์ประเทศพม่าห่างไกลจากกรุงเทพมหานคร
ร่วมพันกิโลนะ

ให้เราเข้าใจ เอาตัวตนเป็นที่ตั้งมันก็พังทลาย ให้รู้ให้เข้าใจ อย่าไปหลงมกมาย
เอาความหลงนำชีวิตเอาความรู้สึกนำชีวิต ตึกต่าง ๆ นะไม่ใช่ไม่โกงกินคอร์รัปชั่นนะ
แต่เค้าโกงกินน้อยกว่า

เรามาคิดแง่มุมตามหลักเหตุผลตามหลักวิทยาศาสตร์ ถ้าเรามีตัวมีตนบุคคลนั้น
คือบุคคลทุจริตนะ ใครมีตัวมีตนมากก็ทุจริตมาก ใครมีตัวมีตนน้อยก็ทุจริตน้อย
ความทุจริตนี้มันอยู่ที่เอาความรู้สึกนำชีวิตเอา เอาความหลงความเพลิดเพลิด
ความประมาทนำชีวิต องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงบอกว่าอย่าเพลิดเพลิด
อย่าหลงอย่าประมาท ให้ทำหน้าที่ของตัวเองให้สมบูรณ์

ผู้ที่มาบวชกับพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าถึงตรัสบอกว่าเธอทั้งหลายจงประพฤติ
พรหมจรรย์เถิด พรหมจรรย์ก็หมายถึงธรรมนุญนี้แหละ เอาธรรมนำชีวิต
ไม่เอาความรู้สึกนำชีวิต พวกเขามีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติกการปฏิบัติ
ถ้าเราไม่มีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติกการปฏิบัติเราทั้งหลายก็ต้อง
มีความทุกข์ เพราะตัวตนคือความทุกข์ความไม่ถูกต้องคือความทุกข์ ตัวตนนั้นเป็น
ความทุกข์ ตัวตนนั้นคือทุจริต

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงบอกว่า เราให้มีความเห็นถูกต้อง ให้พากัน
มีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติกการปฏิบัติ ที่จะได้หยุดกรรม หยุดเวร
หยุดภัย ถ้าไม่อย่างนั้นมันจะพังทลายด้วยการไม่รู้ไม่เข้าใจด้วยการไม่รู้เหตุรู้ปัจจัย
เรียกว่าไม่รู้อริยสัจสี่

เราทั้งหลายจงพากันประพฤติพรหมจรรย์เถิดเข้าสู่ภาคประพฤติภาคปฏิบัติ
ของเราเอง เราทั้งหลายไม่ต้องพึ่งอาศัยใคร พึ่งอาศัยความรู้ความเข้าใจ
เข้าสู่ภาคประพฤติภาคปฏิบัติ

เราต้องเข้าใจคำว่าธรรมคำว่าปฏิบัติธรรมถึงเป็นการบรรลุธรรม มีความตั้งใจ มีเจตนา ไม่มีสิ่งไหนมีความสุขเท่ากับความถูกต้องนำชีวิต

เราทั้งหลายต้องเข้าใจนะ พรหมจรรย์นั้นถึงเป็นพระนิพพานบ้านของเรานะ ความหลงไม่ใช่บ้านของเรา มันหลงมันจะเป็นบ้านของเราได้อย่างไร

ความรู้ความเข้าใจเพื่อเอาธรรมนำชีวิต ธรรมนำชีวิต พระธรรมพระวินัย สิกขาบททั้งหลายให้รู้เข้าใจ ว่าพระธรรมพระวินัย เป็นความรู้ความเข้าใจ เข้าสู่ภาคประพฤติภาคปฏิบัติเพื่อให้เราหยุดกรรม หยุดการสร้างบาปสร้างกรรม สร้างเวรสร้างภัย กรรมคือกรรมกร กรรมกรก่อสร้างมันสร้างเวรสร้างภัยด้วยความรู้ ความไม่เข้าใจมันจะทำลายตัวเองระเบิดตัวเองด้วยความไม่รู้ไม่เข้าใจ มันจะพังทลาย เหมือนตึก สตง.นั้นะ

เราทั้งหลายต้องพากันรู้เข้าใจจะได้บรรลุนิติภาวะ เรียกว่ายกเลิกความหลงนะ เอาธรรมนำชีวิตเอาธรรมนำชีวิตเค้าเรียกว่าเป็นบรรลุนิติภาวะมีปัญญาสัมมาทิฐิ เอาตัวตนเอาความหลงเป็นที่ตั้ง เอาความรู้สึคนำชีวิตเป็นบุคคลที่ไม่ได้บรรลุนิติภาวะ เป็นบุคคลที่พึ่งผู้อื่น พึ่งความหลงนะ

เป็นข้าราชการก็เป็นตัวเป็นตนเป็นความหลง เป็นนักการเมืองก็เป็นตัวเป็นตน เป็นความหลง เป็นนักบวชเป็นศาสนาก็เป็นตัวเป็นตนเป็นความหลงนะ

เราต้องรู้เข้าใจจะได้บรรลุนิติภาวะ เอาตัวตนเป็นที่ตั้งคือบุคคลที่ไม่รู้ไม่เข้าใจ ไม่มีปัญญาสัมมาทิฐิคือบุคคลที่ไม่บรรลุนิติภาวะ

เราทั้งหลายต้องพากันบรรลุนิติภาวะ ต้องอาศัยปลื้แข่งในการประพฤติ การปฏิบัติ เราไม่ต้องไปอาศัยใคร ความรู้ความเข้าใจรู้ใจหลักการอุดมการณ์ อุดมธรรม

แต่ก่อนเราฟังนะ เราฟังสมาธิฟังสมาธิแบบนี้แหละ สมาธิกับวิปัสสนา
ถึงไปพร้อม ๆ กัน ความสงบกับปัญญาถึงไปพร้อม ๆ กัน ถ้าไม่อย่างนั้นมันจะ
กดขี่กันได้ มันจะเป็นหินทับหญ้า มันอาศัยสมาธิอาศัยสมาบัติกดขี่กันได้

ความไม่รู้ไม่เข้าใจนี้ที่ศาสนาพราหมณ์ไม่รู้ไม่เข้าใจ เอาสมาธิเอาสมาบัติ
เป็นพระนิพพาน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงมาต่อ ยอดจากสมาธิจากสมาบัติ
เอาสมาธิเอาสมาบัติมาใช้เป็นอริยมรรคทั้งกายวาทั้งวจาทั้งกิริยามารยาท
ให้เป็นบริสุทธิคุณทั้งกายทั้งวาจาทั้งกิริยามารยาททั้งอาชีพต้องเป็นบริสุทธิคุณ
เราถึงต้องกดขี่กันได้ เอาทับไว้ด้วยสมาธิด้วยสมาบัติ

เราต้องรู้เข้าใจ สมณะกับวิปัสสนาต้องใช้พร้อมกันไปในชีวิตประจำวัน
สมณะต้องใช้ในตาเห็นรูปหูฟังเสียง กายได้สัมผัสใจได้สัมผัสกับจิตใจ เราต้องรู้เข้าใจ
เราทั้งหลายจะได้มีทั้งสมณะทั้งวิปัสสนา เราต้องรู้เข้าใจ ถ้าไม่รู้เข้าใจเราก็จะไป
เอาแต่ความสงบเอาแต่สมาธิสมาบัติ เราไม่เอาปัญญากับความสงบไปพร้อม ๆ กัน

เราต้องเอาปัญญากับความสงบไปพร้อม ๆ กันนะ เราทั้งหลายจะได้เป็นศีล
เป็นสมาธิเป็นปัญญาโดยธรรมชาติ ด้วยความรู้ความเข้าใจที่เป็นสัมมาทิฐิ มันจะไม่ได้
กดขี่กันได้

การที่ท่องพุทโธ ๆ อยู่กับอานาปานสติอย่างนี้นั้นก็ดี แต่เราคิดดูดี ๆ นะ
มันต้องไปพร้อม ๆ กันเป็นอริยมรรค เราจะได้ไม่เสียการเสียงาน เราจะไม่เสียกาย
วาจาภิรียมารยาทอาชีพ ชีวิตของเรามันจะเป็นอริยมรรคเป็นความรู้ความเข้าใจ
ถ้าอย่างนั้นมันจะกดขี่กันได้ นั่งสมาธิเอาแต่ความสงบ สมาธิลึก ๆ มันถึงไม่เกิดปัญญา
สมาธินี้ต้องมีความสงบมีปัญญา ต้องรู้เข้าใจ

ลองคิดดูดี ๆ สิ พระพุทธเจ้าจะเสด็จชั้นธูปรินิพพานท่านเข้าปฐมฌาน
ทุติยฌาน เข้าฌาน ๑ ฌาน ๒ ฌาน ๓ ฌาน ๔ เข้าถึงสุดย้อนกลับไปที่กลับมา
ท่านไม่ได้นิพพานในฌานนะ

เราคิดดูสิ พระอนุรุทธะ ตามดูจิตวาระจิตขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านจะเสด็จดับขันธสู่ปรินิพพานเข้าสู่ความพอสู่เข้าสู่ความพอเพียงเพียงพอ ไม่ใช่หินทับหญาณะ เป็นความรู้ความเข้าใจ คู่กับการประพฤติการปฏิบัติ

การประพฤติการปฏิบัตินี้สมาธิกับปัญญาถึงเสมอกันมันถึงไม่เป็นหินทับหญาณะปล่อยทุกอย่างเป็นไปโดยธรรมชาติเพื่อให้ว่างจากสิ่งที่มีอยู่ เอาตัวตนเป็นที่ตั้งมันว่างอยู่ ว่างจากสิ่งที่ไม่มีนะ ถ้าเราว่างจากสิ่งที่ไม่มีอย่างนี้แหละ

เราคิดดูดี ๆ นะ ตั้งแต่ก่อนนะเรามีความคิดเห็นผิดเข้าใจ เราจะเอาความว่าง ความสงบจากสิ่งไม่มีอยู่ มันเป็นสมาธิเป็นสมาบัติเป็นนิตบุคคลตัวตน เราจะเอาความสงบจากสิ่งที่ไม่มีนะ ไปเอาความสงบจากทุ่งใหญ่เนตรโนน เอาความสงบจากห้วยขาแข้ง เขาใหญ่ เขาหลวง ภูสอยเตี๋ย สอยดาว สอยดวงอาทิตย์ เราไปคิดอย่างนั้นไม่ได้ อย่างนั้นว่างจากสิ่งไม่มีอยู่

พระนิพพานบ้านของเราต้องมีอยู่กับเราทุกหนทุกแห่ง

ผู้ที่อยู่ในกรุงเทพก็ต้องมีพระนิพพาน ผู้ที่อยู่ต่างจังหวัดก็ต้องมีพระนิพพาน อยู่ในหมู่บ้านในป่าในเขาก็กต้องมีพระนิพพาน ที่ไหนมีกายวาจาภิรียมารยาท แล้วรู้เข้าใจในการประพฤติการปฏิบัติก็必须有พระนิพพาน บริโภคทุกอย่างด้วยสติ ด้วยปัญญาด้วยความรู้ความเข้าใจชีวิตของเรามันก็ก้าวไปด้วยความรู้ความเข้าใจ อย่าไปคิดอย่างแต่ก่อน เราไปเอาพระนิพพานเมื่อเราละสังขารไปโน่นมันไม่ถูกต้องนะ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าลองคิดดูดี ๆ สิ ท่านตรัสรู้แล้วท่านก็ทรงเผยแผ่แสดงธรรมอีกตั้ง ๔๕ ปี เพื่อบอกอริยสัจสี่บอกอุดมการณ์อุดมธรรม

ให้พวกเราทั้งหลายรู้เข้าใจว่าพระนิพพานอยู่ที่เรารู้เข้าใจ ว่างจากสิ่งที่มีอยู่ ด้วยความรู้ความเข้าใจเข้าสู่ภาคประพฤติภาคปฏิบัติ มีปิติมีความสุขมีเอกัคคตา ในการประพฤติการปฏิบัติด้วยความรู้ความเข้าใจ

เราทั้งหลายต้องเข้าถึงพระนิพพานตั้งแต่มิใช่ตายนี้ละ เราอย่าไปคิดว่า
ในอนาคตกาลเบื้องหน้าโน้นเทอญ

เราทุกคนนะมีใครถึงอนาคตมัย มันก็มีแต่ธรรมมีแต่ปัจจุบันธรรม ไม่มีใคร
ถึงอนาคตได้ ปัจจุบันเป็นวาระสำคัญในการประพฤติการปฏิบัติ เราจะได้เข้าใจ
เรื่องเหตุเรื่องปัจจัยเข้าใจเรื่องพระนิพพาน

เราเอาตัวตนเป็นที่ตั้งมันก็ไปตามผัสสะไปตามสิ่งแวดล้อมให้รู้เข้าใจ ให้รู้หลักการ
อุดมการณ์อุดมธรรมในการประพฤติการปฏิบัติ ไม่ต้องเข้าใจเหมือนแต่ก่อนแล้ว
เราจะเอาความรู้สึกของเราไม่ได้ ต้องเอาธรรมนำชีวิตเอาธรรมนำชีวิต เราต้องเอา
ความสงบเอาปัญญา คำถึงมีการนอนการพักผ่อนให้เพียงพอ เอาความหลงนำชีวิต
เอาความรู้สึกนำชีวิตการนอนพักผ่อนไม่เพียงพอ การนอนพักผ่อนเพียงพอ
มันเป็นความพอดีเป็นความเพียงพอพอเพียงนะ

เราคิดดูดี ๆ นะ อย่างหลวงปู่ดูล์ อดุลโล ทานตรัสธรรมะไว้ว่าจิตส่งออกนั้น
เป็นสมุทัยนะ เป็นความหลงนะ

เราต้องรู้เข้าใจ เมื่อเรามีตาหูจมูกลิ้นกายใจเราต้องมีปัญญา เราต้องรู้เรื่อง
จิตส่งออก เราจะได้บริโภคทุกอย่างด้วยปัญญา ด้วยความไม่บริโภคความหลง
เพราะจิตส่งออกนั้นเป็นสิ่งที่ไม่สงบ เป็นจิตฟุ้งซ่าน

การทำงานเราทั้งหลายต้องรับผิดชอบเรื่องจิตเรื่องใจ เพราะเรื่องจิตเรื่องใจ

ให้เราทั้งหลายรู้ว่า เรื่องจิตเรื่องใจมันเป็นรายรับรายจ่าย รายรับรายจ่ายของเรา
มันต้องสมดุลกัน เราทั้งหลายต้องรับผิดชอบเรื่องจิตเรื่องใจ ใจของเราจะได้มีปัญญา
ใจของเราจะได้ไม่หลงไปตามสิ่งแวดล้อม เดียวเราจะเสียความสมดุล

เรามีจิตเราก็ต้องรู้จักจิต เรามีใจก็ต้องรู้จักใจเพื่อความสมดุล เพื่อมันจะเป็นธรรม เป็นธรรมนุญ ไม่อย่างนั้นจิตส่งออกมันจะเป็นสมุทัยเป็นความหลง มันจะเสีย ความสมดุลทางจิต

จิตของเราต้องมาอยู่กับปัจจุบันเพื่อเอาธรรมนำชีวิตเอาธรรมนุญนำชีวิต นี่ คือข้อวัตรข้อปฏิบัติของเรื่องจิตเรื่องใจส่งออก เพื่อจิตนั้นจะไม่ได้เป็นสมุทัย จะไม่ได้เป็นความหลง

ให้รู้เข้าใจ เราจะได้รู้จักวาระแห่งการประพบัติการปฏิบัติ

เราต้องรู้เข้าใจ เหมือนแพทย์ผู้ผ่าตัดจะผ่าตัดสมองหรือผ่าตัดหัวใจ ผู้นั้นต้องมี ปัญญา มีความรู้มีวิชา ความรู้คู่กับความสงบหรือคู่กับการประพบัติการปฏิบัติ มันถึงไปพร้อม ๆ กัน เพราะการผ่าตัดสมองมันมีเส้นประสาทเยอะ ถ้าไม่มีความสงบ ไม่มีปัญญามันผิดพลาดแน่ ประสาทหัวใจเป็นศูนย์ใหญ่ศูนย์รวมแห่งการส่งเลือด ไปหล่อเลี้ยงร่างกาย มันต้องมีความสงบมีปัญญา มันต้องเป็นความพอดี เป็นความพอเพียงเพียงพอ เหมือนการหยักรูเข็มรูเข็มมันเล็กนิดเดียว ถ้าเราไม่มีความสงบ ไม่มีปัญญาเราก็หยักรูเข็มไม่ได้

ความรู้ความเข้าใจมันถึงมาที่การพัฒนาใจ พัฒนาวิทยาศาสตร์ พัฒนาวัตถุ ไปพร้อม ๆ กัน ให้เราทั้งหลายรู้เข้าใจในการประพบัติการปฏิบัติ

วันวิสาขบูชามันเป็นวันที่เราระลึกถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบำเพ็ญ บารมีหลายบillionชาติหลายอสงไขย เพื่อให้ความสมบูรณ์ทุกแง่ทุกมุม ทั้งกายวาจาใจ กิริยามารยาทไม่เอาความรู้ลึกล้ำชีวิต เป็นความเต็มเป็นความพอเพียงเพียงพอ เป็นความพอดี

เราคิดดูดี ๆ สิ สิ่งที่ได้เต็ม พระพุทธเจ้าประสูตรก็วันเพ็ญ ๑๕ ค่ำ มันเต็ม เป็นความพอเพียงเพียงพอ ตรัสรู้ก็วัน ๑๕ ค่ำ มันเต็ม เพียงพอพอเพียง

เป็นความพอดี ปรินิพพานก็วันเพ็ญมันเป็นความพอเพียงเพียงพอเป็นความพอดี
แสดงธรรมก็วันเพ็ญทั้งนั้นแหละ ให้เรารู้เข้าใจ

เราทั้งหลายต้องพากันมีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ

เราต้องระลึกถึงสิ่งที่เป็นคุณเป็นประโยชน์ ระลึกถึงองค์สมเด็จพระสัมมา
สัมพุทธเจ้าต้อง เอาพระพุทธเจ้าเป็นหลัก อย่าเอาความรู้สึกที่เป็นนิติบุคคลตัวตน
เป็นหลักให้รู้เข้าใจ เราทั้งหลายจะได้หยุดอบายมุขอบายภูมิอบายภูมิของตัวเอง

เราคิดดูดี ๆ นะ เพราะความไม่ถูกต้องก็คือความไม่ถูกต้อง ความไม่ถูกต้อง
มันเป็นอบายมุขอบายภูมิอบายภูมิมันก็ไปไหนไม่ได้มันก็กววนอยู่ในอบายมุขอบายภูมิ
หัวใจของเรามันก็เป็นความหลงนะ มันทำลายความมั่นคงด้วยความไม่รู้ไม่เข้าใจ
มันทำลายความมั่นคงแห่งความประเสริฐที่เราเกิดมาเป็นมนุษย์ ทำลายความมั่นคง
ของชาติศาสน์กษัตริย์

เราอย่าไปเอาแต่ทางวิทยาศาสตร์เอาแต่ทางวัตถุ ให้รู้เข้าใจ ทางวิทยาศาสตร์
ก็ให้มีความสุขในการประพฤติการปฏิบัติให้เอาธรรมนำชีวิต

วิทยาศาสตร์นี้ถูกต้องดีนะ เพราะวิทยาศาสตร์มันเป็นเหตุเป็นปัจจัยแห่งความดี
วิทยาศาสตร์นั้นต้องประกอบด้วยปัญญาบริสุทธิ์คุณ ปัญญาต้องประกอบด้วยความดี
สองอย่างนี้แยกกันไม่ได้ เราต้องก้าวไปด้วยความรู้ความเข้าใจ เดียวมันจะเป็น
อบายมุขอบายภูมิอบายภูมิ มันจะเป็นหัวใจแห่งความหลง หัวใจแห่งความหลง
ก็คือหัวใจบ่อนคาสีโนนี่นะ

เราไม่รู้เข้าใจเอาความหลงนำชีวิตเรียกว่าหัวใจบ่อนคาสีโน หัวใจความหลงนะ
คิดในใจคิดว่าเอาความรู้สึกนำชีวิต เอาความอร่อยความแซบความล้ำความนัว
ความหรรษา ชีวิตของเราจะได้ถึงความสุดยอดแห่งความดับทุกข์ความไม่มีทุกข์
มันไม่ใช่ มันเป็นความสุดยอดแห่งความหลงนะ เดียวมันจะพังทลายเหมือนตึก สตง.

เราต้องพากันรู้พากันเข้าใจ ถ้าเราไม่เข้าใจเราก็ไปคิดว่าประเทศสิงคโปร์ ประเทศเค้าเล็กนิดเดียวเท่ากับอำเภอหนึ่งของเมืองไทยก็ไม่ได้ มาเก็บส่วนหนึ่งของประเทศจีนก็เล็ก ๆ

เราต้องคิดด้วยปัญญา สิงคโปร์ประเทศเค้าเล็กนิดเดียวไม่มีท่ามาหากิน ไม่มีที่ทำเกษตรกรรมทำอุตสาหกรรม

เราคิดดูดี ๆ สิ ประเทศสิงคโปร์ เค้าใช้สติใช้ปัญญา เค้าไปค้าขายไปตั้งบริษัท อยู่ที่ประเทศอื่น ๆ เกือบทุก ๆ ประเทศของโลก เพราะเค้าไม่มีที่ทำเกษตรกรรม อุตสาหกรรม เค้าคิดในใจว่าถ้าตั้งบ่อนคาสีโน ตามหลักเหตุผลตามหลักวิทยาศาสตร์ ก็รวยได้เพราะคนในโลกนี้มันมีคนโลภคนหลง เอาความโลภหลงนำชีวิตเยอะ มันรวย ถ้าตั้งบ่อนคาสีโนให้ถูกต้องตามกฎหมาย ความรู้ความเข้าใจนี้อยู่ในระดับวิทยาศาสตร์ ไม่ได้พัฒนาใจไปพร้อม ๆ กัน มันเป็นการบ่อนทำลายความถูกต้องทำลายปัญญานะ เอาความหลงนำชีวิตมันไม่ใช่คนมีปัญญานะ

พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ ทุก ๆ ศาสนาท่านตรัสรู้มายกเลิกความไม่ถูกต้อง มายกเลิกอบายมุขอบายภูมิเพื่อยกเลิกบ่อนคาสีโน

ประเทศไทยของเรากว้างใหญ่ไพศาลสามารถที่จะทำเกษตรกรรมอุตสาหกรรม ไม่ต้องเอาความหลงนำชีวิต ไม่ต้องไปสร้างบ่อนแห่งความหลงหรือไม่ต้องไปสร้างบ่อนคาสีโน เราทั้งหลายอย่าพากันโง่หลงมกายนะ อย่าเอาความหลงนำชีวิต ต้องเอาปัญญานำชีวิต

เราต้องรู้เข้าใจ ถ้าเราเอาความรู้สึกลำนำชีวิต มันจะลามปามไปเรื่อย เอาความหลงนำชีวิตไปเรื่อย เราทำในสิ่งที่ไม่ถูกต้องมันก็เสียหายอยู่แล้ว อย่างที่อนุญาตให้สร้างโรงเหล้าโรงเบียร์โรงฆ่าสัตว์อย่างนี้ก็ไม่ถูกต้อง มันก็ผิดอยู่แล้ว มันเป็นเพียงหลักการที่เห็นแก่ตัวทางวิทยาศาสตร์ มันเอาความสุขจากความหลง เอาความสุขจากการเบียดเบียน มันไม่ได้เอาความสุขจากผู้มีปัญญาสัมมาทิฐิ ไม่ได้เป็นผู้ให้ผู้เสียสละ

มันเป็นผู้มีความหลงต่างหากนะ เป็นผู้ยึดมั่นถือมั่นในความหลงในตัวในตน เป็นเรื่องไม่มีศีลไม่มีธรรม ไม่ใช่ธรรมไม่ใช่ธรรมบุญ มันเป็นความรู้สึกที่มันเป็นตัวเป็นตนนะ มันเป็นเรื่องที่น่ารังเกียจขยะแขยง

เราทั้งหลายต้องเป็นผู้ละอายในความไม่ถูกต้อง ความละอายต่อบาปเกรงกลัวต่อบาปเป็นธรรมคุ้มครองความดีที่ประกอบด้วยปัญญา ปัญญาที่ประกอบด้วยความดี

เราทั้งหลายอย่าให้ความไม่ถูกต้องให้มันถูกต้องด้วยเอาโลกธรรมนำชีวิตนะ ต้องรู้เข้าใจ เราทั้งหลายจะได้รู้ว่าเราเกิดมาไม่ใช่เพื่อความหลงนะ

เราเกิดมาเพื่อมีความเห็นถูกต้อง เข้าใจถูกต้อง ปฏิบัติถูกต้อง ให้รู้ว่าพระนิพพานคือบ้านของเรานะ

เราทั้งหลายต้องเอาความถูกต้องกลับขึ้นมา เอาความสงบกลับคืนมา เอาออกซิเจนกลับคืนมา เอาศีลสมาธิปัญญาแห่งองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ท่านได้ตรัสรู้

เราต้องรู้เข้าใจว่า เดือนวิสาขบูชา เป็นเดือนที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ประสูตรตรัสรู้ดับขันธปรินิพพาน นิพพานทางความหลง นิพพานกายวาจาใจ กิริยามารยาทอาชีวะที่หลงนะ นิพพานทางจิตใจที่ยกเลิกไม่เอาความรู้สึกนำชีวิต เอาธรรมนำชีวิต เอาธรรมบุญนำชีวิต

ขออนุโมทนากับท่านทั้งหลายนะ ท่านทั้งหลายเป็นผู้ประเสริฐเป็นผู้มีลมปราณเป็นคนดีเป็นคนมีปัญญา เป็นคนมีปัญญาเป็นคนดี ท่านทั้งหลายต้องเอาธรรมนำชีวิต เอาธรรมบุญนำชีวิต อย่าเอาความรู้สึกเอาความหลงนำชีวิต เอาปัญญาบริสุทธิ์คุณนำชีวิต นี่เป็นโอวาทพระธรรมคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านทั้งหลายอย่าเอาความหลงนำชีวิตเอาความเพลิดเพลีนนำชีวิต ท่านทั้งหลายจงยังความไม่ประมาทให้ถึงพร้อมเถิด

เราทั้งหลายจะได้เป็นผู้ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ ปฏิบัติสมควร เข้าถึงความพอเพียง
เพียงพอ เข้าถึงความพอดีระหว่างวิทยาศาสตร์กับเรื่องจิตเรื่องใจไปพร้อม ๆ กัน
ด้วยความรู้ความเข้าใจเห็นภัยในวัฏฏสงสารด้วยความไม่ประมาทให้ถึงพร้อมเกิด
นี้เป็นพระวาจาในครั้งสุดท้ายของพระตถาคตเจ้าก่อนที่ท่านจะละธาตุวางขันธ
เสด็จสู่พระนิพพาน

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านจากไป แต่ธรรมบุญรัฐธรรมบุญก็เป็นสิ่ง
ที่มีอยู่ พระธรรมพระวินัยนั้นแหละคือหลักการ อุดมการณ์ อุดมธรรม

พุทธะนั้นคือความถูกต้องทั้งวาจาใจกิริยามารยาท ให้เราทั้งหลายเข้าใจ
ในการประพฤติการปฏิบัติ

ทุกชาติทุกศาสนาให้รู้หลักการอุดมการณ์อุดมธรรมในการประพฤติการปฏิบัติ
เพื่อทำที่สุดแห่งความทุกข์ของเรา
